

NY MUSIK

Aldo Clementi - ett tonsättarporträtt

12 Variationer (1980) - gitarr

Madrigal (1979) - piano fyra händer, band

Berceuse (1979) - basklarinett, viola, cello, piano

B.A.C.H. (1973) - piano

Serenata (1988) - gitarr, flöjt, klarinett, violin, viola
uruppförande (nästan)

Aquariusensemblen

Tony Bauer - viola, Hans Bergman - klarinett,
Erik Friberg - flöjt, Tommie Lundberg - basklarinett,
Henrik Pedersen - violin, Lennart Ågren - piano, ensemble-
ledare, Per Öjebo - cello, samt
Magnus Andersson - gitarr,
Stefan Lindgren - piano

Onsdag 21 september 1988 kl. 19.30

Museet, kulturhuset, Borås

Entré 20:- Medlemmar fri entré

Det förefaller som om efterkrigstidens alla stora italienska tonsättare (och de är inte få) har ett gemensamt; deras musik tycks utspela sig i ett arkeologiskt museum - moderna, italienskt läckra glas- och stålkonstruktioner framsprungna ur en antik mylla. Musiken bär genom själva sin doft vittne om ett storslaget kulturellt förflutet.

Så också hos Aldo Clementi, 63-årig italienare med svensk anknytning, svensk hustru och sommarbostad - en verkligt betydande tonsättare som först nu får en bredare svensk presentation.

I 30 år har Clementi hävdad en glad men oryggligt negativ syn på tonsättarens roll. Han skriver bl.a: "Det har i många år varit min övertygelse att Musiken (och Konsten i allmänhet) helt enkelt måste acceptera den ödmjuka uppgiften att beskriva sin egen ände, eller åtminstone sitt eget utslocknande." Denna inställning till trots har han producerat en serie hantverksmässigt mycket vackra ljudobjekt som sjuder av inre liv. Och om hantverket skriver han: "Beträffande yrkeskunskap var det nödvändigt att börja om från början och från det stilistiskt utsägliga, en fint utarbetad sammanfogning av mikroskopiska detaljer i ett virrvarr, ett mållöst continuum, en väv..."

Just myllrande, vibrerande klanger, statiska och oavbrutet föränderliga, oftast uppbyggda av komplicerade kanonförlopp, är typiska för Clementi, liksom förkärleken för historiska referenser - musiken baseras ofta på citat från äldre tiders musik.

Hur det låter? Ja, kanske så här: "Lyssnarupplevelsen är förbryllande lugn - som att plocka blåbär en varm dag då man i sin koncentration på uppgiften plötsligt tycker sig höra alla ljud förstärkta, insektssurr, prassel, vinden, bilar långt borta, sina egna andetag. Ungefär så upplever jag musiken, som om alla småljud vore flyttade alldeles in på mig och oerhört starkt förstörade. Men egentligen något ganska lugnt och avspänt. Fint!"